

а саме нормативно-правового, адміністративного та соціально-економічного. Значні зміни відбулися в умовах децентралізації та реформуванні системи управління.

В результаті реформи децентралізації та розширення повноважень об'єднаних територіальних громад зникнуть поняття «сільрада» і «міськрада». Їх замінять поради об'єднаних територіальних громад зі своїми виконавчими комітетами. Замість голів селяни оберуть старост, які будуть лобювати інтереси свого села у виконкомах. Раніше впливу на формування бюджету у сільського голови практично не було. Оскільки міста в Україні – економічно найсильніші гравці, безліч сіл планують приєднати саме до них.

Проведені дослідження тенденцій у застосуванні підходів до управління інноваційним розвитком сільських територій дають змогу стверджувати, що надання об'єднаним територіальним громадам додаткових повноважень та ресурсного забезпечення сприятиме підвищенню інвестиційної привабливості сільських територій. Водночас реалізація зазначеного можлива за умов відповідного бюджетного фінансування та системності проведення усіх реформ.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Булах Т.М. Соціальний розвиток сільських територій: світовий та вітчизняний досвід. Економіка АПК. 2012. № 6. С. 95–98.
2. Гетьман О.О., Шаповал В.М. Економічна діагностика: навч. посіб. Київ: Центр навч. літ-ри, 2007. 307 с.
3. Децентралізація та ефективне місцеve самоврядування: навчальний посібник для посадовців місцевих та регіональних органів влади та фахівців з розвитку місцевого самоврядування. Київ: ПРООН/МПВСР, 2007. 269 с.
4. Котляр А.Б., Грубляк О.М. Сутність фінансових ризиків підприємства та методичні підходи до їх оцінки у процесі прийняття фінансово-інвестиційних рішень. Кримський економічний вісник. 2013. № 1. С. 63–65.
5. Ксьонжик І.В. Соціально-економічний розвиток сільських територій. Економіка АПК. 2014. № 10. С.60–66.
6. Лук'яненко О.І. Аналіз методів оцінки стійкості регіонального розвитку. Кримський економічний вісник. 2013. № 1. С. 103–105.
7. Малік М.Й., Хвесик М.А. Сталий розвиток сільських територій на засадах регіонального природокористування та еколого-безпечного агропромислового виробництва. Економіка АПК. 2010. № 5. С. 3–12.
8. Алимов О.М., Лицур І.М., Микитенко В.В. та ін. Потенціал сталого розвитку України на шляху реалізації інтеграційного вибору держави: монографія. Київ: ДУ ІЕПСР НАН України, 2014. 520 с.
9. Розвиток сільських територій в системі євроінтеграційних пріоритетів України: [монографія] / наук. ред. В.В. Борщевський. Львів: НАН України. Ін-т регіональних досліджень, 2012. 216 с.
10. Гальчинський А.С., Геєць В.М. та ін. Стратегія економічного і соціального розвитку України (2004–2015 роки) «Шляхом Європейської інтеграції». Київ: ІВЦ Держкомстату України, 2004. 416 с.
11. Стратегія розвитку України у період до 2020 року: Проект. URL: http://www.me.gov.ua/file/link/130099/file/Strat_02_03_09.rar.
12. Іртищева І.О., Стройко Т.В., Стегней М.І. Моніторинг екологічно сталого розвитку сільських територій в умовах глобальних викликів. Економіка природокористування і охорони довкілля: зб. наук. пр. Київ: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2014. С. 109–111.

УДК 005.336.4:658.14

Колупаєва І. В.

*кандидат економічних наук, доцент,
завідувач кафедри міжнародних економічних відносин та фінансів
Харківського торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету*

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ НАКОПИЧЕННЯ, ВИКОРИСТАННЯ ТА КАПІТАЛІЗАЦІЇ СИНТЕЗОВАНОГО КАПІТАЛУ

Визначено особливості формування синтезованого капіталу на мікрорівні, регіональному та макроекономічному рівнях. Доведено, що під формуванням синтезованого капіталу варто розуміти створення його об'єктів, під використанням – його активне залучення до виробничого процесу, впровадження відповідних методів обліку, аналізу та управління, що сприятиме підвищенню конкурентоспроможності продукції і підприємства. Визначено сутність державного регулювання накопичення, використання та капіталізації синтезованого капіталу, окреслено його особливості на різних рівнях національної економіки.

Ключові слова: синтезований капітал, формування синтезованого капіталу, капіталізація синтезованого капіталу, накопичення та використання синтезованого капіталу.

Колупаева И. В. ГОСУДАРСТВЕННОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ НАКОПЛЕНИЯ, ИСПОЛЬЗОВАНИЯ И КАПИТАЛИЗАЦИИ СИНТЕЗИРОВАННОГО КАПИТАЛА

Определены особенности формирования синтезированного капитала на микроуровне, региональном и макроэкономическом уровнях. Доказано, что под формированием синтезированного капитала следует понимать создание его объектов, под использованием – его активное привлечение к производственному процессу, внедрение соответствующих методов учета, анализа и управления, что будет способствовать повышению конкурентоспособности продукции и предприятия. Определена сущность государственного регулирования накопления, использования и капитализации синтезированного капитала, определены его особенности на различных уровнях национальной экономики.

Ключевые слова: синтезированный капитал, формирование синтезированного капитала, капитализация синтезированного капитала, накопление и использование синтезированного капитала.

Kolupaieva I. V. STATE REGULATION OF ACCUMULATION, USE AND CAPITALIZATION OF SYNTHESIZED CAPITAL

The peculiarities of formation of synthesized capital at micro, regional and macroeconomic levels are determined. It is proved that under the formation of synthesized capital it is necessary to understand the creation of its objects, using it – its active involvement in the production process, the introduction of appropriate accounting, analysis and management methods that will enhance the competitiveness of products and enterprises. The essence of state regulation of accumulation, use and capitalization of synthesized capital is determined, its features are outlined at different levels of the national economy.

Key words: synthesized capital, formation of synthesized capital, capitalization of synthesized capital, accumulation and use of synthesized capital.

Постановка проблеми. Формування сучасної парадигми соціально-економічного розвитку регіону є необхідною умовою забезпечення сталого розвитку країни в цілому. Але наявність проблем формування та використання синтезованого капіталу, що окремо розглядається в рамках людського, інтелектуального та соціального капіталів та дозволяє використовувати всі ці складові системно, отримуючи синергетичний ефект, серед яких: низька вартість робочої сили порівняно з розвиненими країнами та негативні економічні тенденції обмежують можливості соціально-економічної системи України для його накопичення та капіталізації. Враховуючи масштабність даного процесу та необхідність здійснення великих капіталовкладень, забезпечити високу ефективність даного процесу без державної підтримки фактично неможливо. Беручи до уваги процеси децентралізації в управлінні, які стосуються перерозподілу ресурсів на регіональному рівні та безпосередньо впливають на процеси капіталізації синтезованого капіталу, особливої актуальності та своєчасності набувають питання формування відповідної концепції державного регулювання накопичення, використання та капіталізації синтезованого капіталу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання, що пов'язані з формуванням, використанням, накопиченням та капіталізацією синтезованого капіталу в Україні досліджують провідні вітчизняні науковці, серед яких виділяються роботи О. Амосова [1], М. Барки Зин [2], Т. Власенко [3; 5], Н. Гавкалової [2–4], Т. Кайнової [6] тощо. Враховуючи, що ця сфера наукового дослідження наразі знаходиться лише на стадії становлення, питання державного регулювання управління синтезованим капіталом фактично в роботах авторів не розглянуті, що і обумовило вибір мети дослідження.

Постановка завдання. Метою даної статті є формування концепції накопичення, використання та капіталізації синтезованого капіталу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Для визначення ефективних напрямів державного регулювання управління синтезованим капіталом необхідно попередньо визначитися із об'єктом дослідження. Накопичення, використання та капіталізація синтезованого капіталу вимагає визначення головних її положень, механізмів та методологічного базису. Перш за все варто зупинитися на головних дефініціях.

Сутність синтезованого капіталу як нового поняття в економічній науці, яке поєднує інтелектуальний, соціальний та людський капітали, передбачає під його формуванням, накопичення елементів та складових. При цьому варто зауважити, що особливості його формування на різних рівнях економічної системи відрізняються.

Формування синтезованого капіталу на мікрорівні – рівні функціонування підприємства – передбачає послідовну реалізацію стратегії розвитку людського капіталу у формі знань, умінь, навичок, досвіду, мотивації тощо; створення або придбання

об'єктів інтелектуальної власності, вдосконалення організаційної структури та розвиток культури; розвиток соціальних норм правил мереж групової взаємодії. Основні складові синтезованого капіталу детально представлені та описані в роботах [3; 5; 7]. Важливість цього типу капіталу, який переважно має нематеріальну форму, полягає у можливості забезпечення високої частки доданої вартості готової продукції завдяки її високій наукомісткості та прогресивності, підвищенні її конкурентоспроможності і, як результат, підвищенню прибутковості та ефективності діяльності підприємства в цілому. Отже фактично при управлінні синтезованим капіталом на мікрорівні мова йде не лише про його формування, але й про капіталізацію, сутність якої полягає саме в можливості отримання більшої доданої вартості, яка сприятиме розширенню існуючого капіталу підприємства. Причому варто зауважити що за останні роки внесок нематеріального капіталу в цілому та синтезованого зокрема стрімко збільшується та фактично повністю обумовлює рівень конкурентоспроможності та прибутковості підприємства.

На практиці це можна проілюструвати простим прикладом. Якщо підприємство вкладає достатньо коштів в навчання та розвиток свого персоналу, то цілком очевидним є результат високого рівня кваліфікації, унікальних знань та компетентностей, які дозволяють забезпечувати більш високий ніж у конкурентів рівень якості продукції, або сприятиме зниженню собівартості, що дає можливість отримувати більший дохід в результаті її реалізації. Це ілюструє функціонування людського капіталу. Якщо унікальні знання та навички перетворюються у готовий інтелектуальний продукт у формі патентів, ліцензій або винаходів, то підприємство отримує додаткову можливість реалізації цих активів, також забезпечуючи приріст доходу. Роль синтезованого капіталу полягає у можливості швидкого поширення унікальних знань на рівні підприємства, що сприяє дифузії інтелектуального капіталу і створенні додаткових конкурентних переваг. Представлені особливості накопичення та використання синтезованого капіталу відображають його емерджентні властивості у порівнянні з окремими характеристиками інтелектуального, людського або соціального капіталів.

Під використанням синтезованого капіталу розуміється його активне залучення до виробничого процесу, впровадження відповідних методів обліку, аналізу та управління в цілому.

Зупинимось детальніше на визначенні сутності поняття «капіталізація» синтезованого капіталу. Як зазначає Г. Макарова капіталізація відображає процес, який несе рух, динамізму і розвиток по відношенню до об'єкта дослідження. Капітал представляє собою завершену вартісну форму і, на відміну від капіталізації, є статичною величиною [8]. Це свідчить, що капіталізацію доцільно розглядати як процес, використовуючи відповідний інструментарій.

Одним із підходів до розуміння капіталізації є визначення вартості об'єкту – найчастіше мова йде

про підприємство як майновий комплекс та виробничу одиницю та/або про спроможність генерувати відповідну суму прибутку. В рамках даного підходу найчастіше розраховують «ринкову капіталізацію», під якою розуміють добуток поточної ринкової вартості акцій на їх кількість, випущених в обіг [9]. Цей підхід також підтримується такими дослідниками як [10; 11] та означений в Постанові Кабінету Міністрів України № 2 від 28 жовтня 2004 р. № 1442 «Про затвердження національного стандарту «Оцінка нерухомого майна» [12]. Цей підхід можна означати як «об'єктний» [8].

Другий підхід до розуміння сутності капіталізації пов'язаний з класичним визначенням даного процесу, запропонованим К. Марксом, в рамках якого передбачається перетворення прибутку або його частини в додатковий капітал у формі факторів виробництва, та його подальше використання в розширеному відтворенні [13]. Крім того К. Маркс визначав природу капіталізації як певну систему соціально-економічних відносин. Така точка зору і зараз розділяється вітчизняними вченими. Інші дослідники роблять акцент саме на процесі капіталізації, тобто перетворенні цінностей у капітал, виокремлюючи капіталізацією ресурсів, прибутку і власності [14; 15]. Капіталізацію в рамках процесного підходу також часто визначають як «реальну» на відміну від «ринкової», яка властива об'єктному підходу [16]. Враховуючи, що первинне створення авансованого капіталу передбачає використання ресурсів та приведення їх у форму, яка здатна генерувати додану вартість, поняття «капіталізація ресурсів» є дискусійним, адже воно відображає традиційний процес вкладання коштів у створення суб'єкту господарювання. Щодо капіталізації власності, то в рамках синтезованого капіталу це поняття є важливим, так як ряд підприємств, які володіють окремими видами інтелектуальної власності, фактично не використовують їх у повній мірі з метою отримання додаткового доходу. Підсумовуючи два наведені підходи до розуміння сутності поняття «капіталізація», можна запропонувати власне визначення капіталізації синтезованого капіталу на мікрорівні, яке передбачає його використання у процесі виробництва з метою отримання додаткового доходу (прибутку), який (або його частина) реінвестується у синтезований капітал, а також переведення власності підприємства у формі об'єктів синтезованого капіталу до його активної форми, здатної генерувати додану вартість.

Таким чином, під формуванням синтезованого капіталу ми розуміємо створення його об'єктів, а під використанням – їх залучення до процесу з виробництва з метою отримання додаткової вартості, підвищення рівня конкурентоспроможності продукції та підприємства і, як результат, – підвищення ефективності діяльності суб'єкта господарювання в цілому. Під капіталізацією синтезованого капіталу варто розуміти саме його активну експлуатацію у виробничому процесі та реінвестування отриманого прибутку від реалізації продукції, виробленої з використанням синтезованого капіталу, до процесу виробництва. Результат капіталізації синтезованого капіталу набуває форми не лише його розширення, але й створення додаткових потенційних можливостей для його використання в майбутньому, що підвищує інвестиційну привабливість підприємства і підвищує його ринкову вартість. Фактично сутність управління синтезованим капіталом на рівні підприємства передбачає здійснення процесів його формування, використання та капіталізації з найвищим

рівнем ефективності. Коли мова йде про формування і капіталізацію синтезованого капіталу, то на виробництві ці процеси набувають саме форми інноваційної діяльності. Отже, в рамках даного бачення формування, використання і капіталізації синтезованого капіталу поєднуються процесний і об'єктний підходи, які фактично є взаємопов'язаними та взаємообумовленими, адже процес капіталізації в результаті формує вартість підприємства як об'єкту на ринку, що пов'язує його реальну вартість з фінансовою цінністю.

Одним з механізмів втілення синтезованого капіталу в конкретні продукти діяльності підприємства є інноваційна активність. В найбільшій мірі вплив державного регулювання на формування, використання та капіталізацію синтезованого капіталу на мікрорівні здійснюється через інструменти підтримки інноваційної діяльності. Цей вплив закріплено в ряді нормативних актів, таких як: ЗУ «Про інноваційну діяльність», ЗУ «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», Розпорядження КМУ «Про схвалення концепції реформування державної політики в інноваційній сфері» тощо. Для підприємства ця політика переважно передбачає створення інноваційної інфраструктури, фінансову підтримку за рахунок бюджетних коштів, встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності, створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності [17; 18].

Важливу роль у розвитку інноваційної діяльності відіграє управління об'єктами інтелектуальної власності.

На сьогодні правовідносини у сфері інтелектуальної власності в Україні регулюються окремими положеннями Конституції України, нормами Цивільного, Кримінального, Митного кодексів України, Кодексу України про адміністративні правопорушення та процесуальних кодексів. В Україні діють 10 спеціальних законів у сфері інтелектуальної власності. Україна є учасницею 18 багатосторонніх міжнародних договорів у цій сфері. Правовідносини, пов'язані з правовою охороною інтелектуальної власності, регулюють також близько 100 підзаконних нормативних актів. Спеціальне законодавство України у сфері охорони прав інтелектуальної власності складають такі, зокрема закони України: «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», «Про охорону прав на промислові зразки», «Про охорону прав на зазначення походження товарів», «Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем» та «Про авторське право і суміжні права» [19].

Враховуючи, що ці об'єкти найчастіше виступають продуктом синтезованого капіталу, державне регулювання має передбачати не лише захист майнових прав та встановлення санкцій в разі їх порушення, але є масштабну підтримку для їх створення та розповсюдження. Підтримка дифузії знань та інновацій між підприємствами галузі має стати пріоритетним завданням державного регулювання.

Щодо людської компоненти синтезованого капіталу варто зауважити, що підприємство зацікавлене в постійному підвищенні кваліфікації кадрів. Натомість не завжди підприємства володіє достатніми фінансовими ресурсами для цього. Держава в свою чергу фінансує можливість отримання лише одного диплому з вищої освіти та виділяє окремі кошти на реалізацію програм щодо підвищення кваліфікації та перепідготовки державних службовців (Програма

підготовки державних службовців в Харківському Національному економічному університеті імені Семена Кузнеця). Для стимулювання народження людського капіталу цього недостатньо. Нагальним завданням стоїть створення державних інформаційних платформ на засадах спільного фінансування підвищення кваліфікації та отримання нової кваліфікації кадрами підприємства.

В цілому державне регулювання формування та використання синтезованого капіталу на мікрорівні повинно включати:

- забезпечення функціонування відповідного правового поля;

- поширення податкових пільг субвенції та спеціальних режимів для підприємств, які активно займаються інноваційною діяльністю та мають власну розгалужену систему підвищення кваліфікації кадрів;

- збільшення прямого фінансування інноваційної діяльності та науково-дослідної діяльності на рівні підприємств;

- розширення видатків бюджету на підвищення та перепідготовку кадрів всіх сферах господарювання.

Формування, використання та капіталізація синтезованого капіталу на регіональному рівні та макроекономічному рівні, як вже було зазначено, має свої властивості. На рівні регіону та держави капіталізація синтезованого капіталу повинна створити таку систему господарювання, де матиме місце розширене відтворення активів з високою часткою нематеріальних, що сприятиме зростанню національної економіки. На відміну від мікроекономічного рівня, де ці процеси відбуваються в рамках одного з суб'єктів господарювання, на всіх інших рівнях до цих процесів залучаються інші суб'єкти. Перш за все – це науково-дослідні установи та навчальні заклади, в рамках яких здійснюється підготовка майбутніх кадрів, що становлять ядро людського капіталу, де накопичуються та розповсюджуються інтелектуальний капітал. Важливу роль грають такі установи як венчурні – невеликі, але гнучкі підприємства, які створюються з метою апробації, доробки і доведення до кінцевої реалізації ринкових інновацій. Найкращим прикладом використання синтезованого капіталу варто вважати силіконову долину в США. На неї зараз припадає близько третини всіх венчурних капіталовкладень США. В цій агломерації сконцентрована велика кількість високотехнологічних компаній, які спеціалізуються на розробці мікропроцесорів, програмного забезпечення, приладів мобільного зв'язку, біотехнології тощо. Важливу роль грають розміщення провідних університетів на близькій відстані від цього центру, що сприяє забезпеченню його висококваліфікованими кадрами: Каліфорнійський університет, Стенфордський університет, університет Сан-Хосе і Санта-Клари. Важливу роль у функціонуванні цього регіону відіграє Стенфордський індустріальний парк, який першим запропонував використання території університету для розміщення високотехнологічних компаній, що залучали фахівців саме цього університету. Така взаємодія є одним із найяскравіших прикладів дії «ефекту синергії» – тобто підвищення сумарної ефективності взаємодії освітніх установ та високотехнологічних організацій. Крім того, зараз підприємства, які функціонують на території силіконової долини, можуть дозволити собі пошук кадрів (хедхантінг) по всьому світі завдяки широкому використанню соціальних мереж – продуктів соціального капіталу. Фактично історія силіконової долини є найяскравішим прикладом розвитку людського капіталу, який набув різноманітних форм

інтелектуального капіталу, та в результаті стрімкого поширення (завдяки розташуванню на одній території) сформував потужний регіональний науково-технологічний центр, де наразі працюють флагмани світової економіки. Тут працюють представництва таких компаній, які за версією Forbs займають лідируючі позиції у світі: на першому місці – Apple, на початок 2017 року близько 700 млрд. дол. капіталізації; на другому Alphabet, яка володіє Google – 586 млрд. дол.; на 3му – Microsoft Corporation – 514 млрд. дол.

Силіконову долину в варто вважати вдалим прикладом макроекономічного державного регулювання процесів управління синтезований капіталом. Можливість створення подібного об'єкта в Україні досить значна, враховуючи високий науково-дослідний потенціал, велику кількість фахівців та закладів освіти особливо вищих навчальних закладів. Роль держави в її створенні буде визначальною, адже для зацікавленості суб'єктів господарювання необхідно створити відповідні передумови, що знаходяться вповноважені виключно держави. В рамках потенційних напрямів до вищезазваних варто додати: залучення міжнародних організацій, фондів, гарантування іноземних інвестицій.

Особливості державного регулювання формування та використання синтезованого капіталу пов'язані, перш за все, із характером та рівнем спеціалізації регіону. Харківський регіон завжди відрізнявся орієнтацією на машинобудування, харчову та хімічну промисловість. Крім традиційних галузей останнім часом на Харківщині набуває стрімкого розвитку ІТ-сфера.

Питома вага машинобудування в загальній структурі реалізованої продукції промисловості України з 2011 року по 2016 рік знизилася з 10,1% до 6,1%. В нашому регіоні, який завжди спеціалізувався на виробництві машинобудівної продукції, ця питома вага за цей же період знизилася з 17,3% до 10,7% [17]. В Україні зараз переважають 3 та 4 технологічні пристрої. Більш прогресивним є відповідно четвертий, одним з ядер якого є машинобудування. Таким чином, можна стверджувати, що машинобудування є не лише презентаційною галуззю для Харківського регіону, але відображає сучасні тенденції технологічного розвитку національної економіки України в цілому. Саме зазначені стагнаційні процеси, які відображають зниження ролі цієї галузі в нашому регіоні та в Україні в цілому, обумовлюють гостру потребу у впровадженні механізмів управління синтезований капіталом з метою підвищення рентабельності, технологічності, а відповідно і конкурентоспроможності продукції і підприємств.

ІТ-кластер зараз сформовано в Харкові – в ньому працює близько 300 ІТ-компаній, де зайняті приблизно 22000 фахівців, що поступається за потужністю лише Київському. В Україні послуги у сфері телекомунікацій, комп'ютерні та інформаційні послуги у 2016 році в обсязі експорту становили 1 млрд 644 млн. дол США, що склало близько 16,7% всього експорту. На Харківський регіон за оцінками експертів [17] приходиться близько 22% – 8361 млн. дол. Імпорт за цим видом послуг по всій країні у 4 рази менший. Натомість у сфері роялті та інших послуг, пов'язаних з використанням інтелектуальної власності, експорт за 2016 рік становив лише 29,4 млн. дол, а імпорт – 323,1 млн. дол. Її пріоритетність відносно інших галузей обумовлена високим рівнем її науковості, що є логічним наслідком формування, використання та капіталізації синтезованого капіталу.

Таким чином, ключовою особливістю державного регулювання синтезованого капіталу на регіональному рівні є необхідність пріоритизації галузей народного господарства щодо рівня підтримки зі сторони держави та впровадження спеціальних режимів оподаткування для цих сфер. Відповідно процеси державного регулювання формування та використання синтезованого капіталу на регіональному та макроекономічному рівнях вимагають активного втручання державних установ, міністерств і відомств для активізації відповідних механізмів взаємодії різних суб'єктів господарювання, які виконують свої функції в контексті накопичення і капіталізації синтезованого капіталу для отримання синергетичного ефекту.

Висновки з проведеного дослідження. Таким чином, розроблена і запропонована концепція накопичення, використання та капіталізації синтезованого капіталу, яка включає обґрунтування головних дефініцій, механізмів та методологічного базису. Визначені особливості формування синтезованого капіталу на мікрорівні, регіональному та макроекономічному рівнях. Доведено, що під формуванням синтезованого капіталу варто розуміти створення його об'єктів, під використанням – його активне залучення до виробничого процесу, впровадження відповідних методів обліку, аналізу та управління, що сприятиме підвищенню конкурентоспроможності продукції і підприємства. А капіталізація синтезованого капіталу передбачає його активну експлуатацію у виробничому процесі та реінвестування отриманого прибутку від реалізації продукції, виробленої із залученням даного капіталу, до процесу виробництва.

Ключовим напрямом державного регулювання формування та використання синтезованого капіталу на мікрорівні є: забезпечення функціонування відповідного правового поля; поширення податкових пільг субвенції та спеціальних режимів для підприємств, які активно займаються інноваційною діяльністю та мають власну розгалужену систему підвищення кваліфікації кадрів; збільшення прямого фінансування інноваційної діяльності та науково-дослідної діяльності на рівні підприємств; розширення видатків бюджету на підвищення та перепідготовку кадрів всіх сферах господарювання.

На мезо- та макрорівнях до вищезазначених варто додати: залучення міжнародних організацій та фондів, гарантування іноземних інвестицій, пріоритизація галузей народного господарства щодо рівня підтримки зі сторони держави та впровадження спеціальних режимів оподаткування для цих сфер. Крім цього процеси державного регулювання формування та використання синтезованого капіталу на регіональному та макроекономічному рівнях вимагають активного втручання державних установ, міністерств і відомств для активізації відповідних механізмів взаємодії різних суб'єктів господарювання, які виконують свої функції в контексті накопичення і капіталізації синтезованого капіталу для отримання синергетичного ефекту.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Амосов О. Ю. Синтезированный капитал и его капитализация как средство модернизации общества / О. Ю. Амосов,

- Н. Л. Гавкалова // Становление и развитие теории и практики управления человеческим капиталом и социально-экономическими системами: Труды V международной научно-практической конференции (13–15 декабря 2011 г.) / Под ред. В.Н. Некрасова. – Ростов н/д, 2013. – С. 5–16.
2. Гавкалова Н. Л. Синтезированный капитал и модернизация общества / Н. Л. Гавкалова, М. Барка Зин // Экономика развития. – 2012. – № 2(62). – С. 44–50.
3. Гавкалова Н. Л. Formation the systematic basis of synthesized capital / Н. Л. Гавкалова, Т. А. Власенко / Актуальні проблеми економіки. – 2016. – № 4(178). – С. 8–16. – Режим доступу: <http://eco-science.net/downloads.html>.
4. Гавкалова Н. Л. Забезпечення регіонального розвитку екологічного суспільства засобом створення системного базису синтезованого капіталу : монографія / за заг. ред. Н.Л. Гавкалової. – Х. : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2015. – 303 с.
5. Власенко Т. А. Чинники формування синтезованого капіталу на регіональному рівні / Т. А. Власенко // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – 2015. – 1(69), Ч. II. – С. 190–198.
6. Кайнова Т. В. Синтезований капітал як засіб антикризового управління персоналом підприємств Харківського регіону / Т. В. Кайнова, Т. А. Власенко // Управління розвитком : зб. наук. ст. – Харків : Вид. ХНЕУ, 2011. – № 21(118). – С. 40–43.
7. Власенко Т. А. Визначення сценаріїв формування синтезованого капіталу під впливом чинників зовнішнього середовища / Т. А. Власенко // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2015. – Випуск 10. Частина 2. – С. 126–129.
8. Макарова Г. С. Теоретичні підходи до визначення економічної категорії «капіталізація» / Г. С. Макарова // Вісник Хмельницького національного університету. – 2014. – № 6. – Т. 1 – С. 257–262.
9. Гордієнко К.Д. Економічний тлумачний словник. Понятійна база законодавства України у сфері економіки / К.Д. Гордієнко-вид. 2-е, перероб. і доп. – К. : КНТ, 2007. – 360 с.
10. Байбусинов Ш. Ш. Проблемы капитализации природного капитала региона / Ш. Ш. Байбусинов, Г. Т. Шкиперова – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.krc.karelia.ru>.
11. Мединов В. Я. Капитализация по-росийски / В. Я. Мединов, Д. Ю. Бобошко // Менеджмент в России и за рубежом. – 2001. – № 5. – С. 24–28.
12. Про затвердження Національного стандарту № 2 «Оцінка нерухомого майна» – Постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2004 р. № 1442 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1442-2004-%D0%BF>.
13. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии / К. Маркс. – М.: Политиздат, 1967. – Т. 1. – Кн. 1. – 908 с.
14. Баліцька В. В. Капітал підприємств України: тенденції, пріоритети : монографія / В. В. Баліцька. – К. : НАН України, ДУ «Ін-т економіки та прогнозування», 2007. – 478 с.
15. Гриценко А.А. Капіталізація економіки: проблеми та перспективи / А.А. Гриценко // Економічна теорія. – 2006. – № 2. – С. 91–110.
16. Матвиенко П. Капитализация как действенный инструмент повышения надежности банковской системы Украины / П. Матвиенко // Экономика Украины. – 2008. – № 1. – С. 42–53.
17. Федулова Л. І. Інноваційна політика: підручник [для студ. вищ. навч. закл.] / Л. І. Федулова, А. А. Мазаракі, Г. О. Андрощук. – К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2012. – 604 с.
18. Управління інноваціями : навч. посіб. для студентів ВНЗ / Н. І. Чухрай, Л. С. Лісовська ; М-во освіти і науки України, Нац. ун-т «Львів. Політехніка». – Львів : Вид-во Львів. політехніки, 2015. – 280 с.
19. Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://intellect21.cdu.edu.ua/wp-content/uploads/>.
20. Головне управління статистики у Харківській області. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.kh.ukrstat.gov.ua.